

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuder în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Două măsuri.

(*) Azi se debate înaintea curții cu jurați din Budapesta procesul revistei literaro-politice „A hét”, care în numărul seu dela 18 Octomvrie anul trecut sub titlul „A főherceg nem fogad” („Archi-ducele nu primește”) a ofensat pe membrii ai Casei domnitoare.

În interval de câteva săptămâni, acesta este al treilea proces, în care ziaristi maghiari sunt dați în judecată pentru nerespect cătră membrii ai Casei domnitoare.

Astfel Zarándy, redactor al ziarului „Olvasd” a fost osândit la 8 luni temniță ordinară pentru delictul ce i-se impută revistei „A hét”. Szemecz Emil, redactor al ziarului „Magyar Állam” nu-s decât două săptămâni, de când a primit aceeași osândă, pentru delictul de „lesă majestate”.

Fenomenul este atât de bătător la ochi, încât însuși „Budapesti Hirlap” dela 15 Februarie într-un articol intitulat „Lesă majestate” scrie cu multă îngrijare:

„Al căteala pocal este? întreba Petőfy. Nu știu al căteala, dar fiecare este amar, tot mai amar.

„Cu drept cuvânt patrioții trebuie să fie îngrijați vîzînd cum în timpul mai recent procesele de „lesă majestate” se succed unul după altul... Azi patrioții se duc la temniță pentru Rege. Se duc, pentru-că ti duc. Și nu oameni de aceia, pe care i-ar fi luat în cărmă gura pe dinainte, fiind amețiți de vin, ci bărbați inteligenți, scriitori, care gîndesc și pentru alții, cari au o influență conștientă asupra formării opiniei publice”.

Ziarul maghiar constată apoi, că aceasta este un fenomen care dovedește, că patrioții tîngesc de o boală primejdioasă.

Cum și cine a pornit curentul antidinastic între patrioți, și care este principala cauză a lui, mai bine o ilustrează procesul ce se va pertracta azi la Budapesta.

Primul redactor al revistei „A hét” este Kiss József (nainte Klein), un Jidan.

Acusatul, autor al articolului, este Ignóty, cu numele cetățenesc, — cum se scrie într-un supliment al lui „A hét” — Hugo Veigelsberg.

Causa pentru care a ofensat pe membrii ai Casei domnitoare este că doi dintre aceștia (Arhiduceii cari locuiau astă-toamnă în Pojon) n’au primit în vizită pe Szilágyi, fostul ministru de

justiție, „prototipul liberalismului și cel mai aprig luptător al tuturor nouelor cuceriri”, — scrie „A hét” în articolul imprecisat. „Gustul Altelor Lor, se înțelege, nu puti fi atât de prost, încât să le placă Szilágyi, cel cu trup de bivol și cap de leu. Lor le plac oameni fini, eleganți și subțiri, cum a fost de pildă Metternich”, — mai scria „patriotul” Veigelsberg.

Nu ne este însă scopul să arătăm, că articolele Jidănașilor țintau toate să facă presiune asupra Maiestății Sale Monarhului, să-l înduplece a primi „novele cuceriri” ale erei Wekerle-Szilágyi. Aceasta n’are nevoie de dovezi.

Vrem numai să arătăm, că în primul rînd guvernul și justiția maghiară este vinovat de antidinasticismul ziaristilor maghiari.

Guvernul pentru-că el însuși face to-vărășie cu patronii ziarilor kossuthiste-antidinastice cum e „Olvasd”, el protejează pe Barna Isidori dela „Pesti Napló”, pe care l’a scos de sub o acuză, după ce s’a făcut ziarist guvernamental — și pe Veigelsbergii dela „A hét”.

Justiția, pentru-că are două măsuri: una pentru ziaristi naționalităților, și alta pentru cei „patrioți”.

Nouă ne aplică paragrafi cei mai grei, cu vir și indesat, — ear’ ziaristilor maghiaro-jidani le dă luni de închisoare, pentru delict ce pe noi ani de temniță ne-ar fi costat.

Sîntem siguri, că „cetățeanul” Veigelsberg va scăpa și el, foarte ieftin.

Tot așa de siguri sîntem, că numai câteva casuri de felul acesta, și antidinasticismul „patrioților” va ajunge același grad, la care înălțime a ajuns cultul kossuthismului.

Enciclopediștii. Organul Casei Mocsonyi urmează cu publicarea, în foia, a „Galeriei României”. După-ce a dat biografia actualului ministru de instrucție Take Ionescu, în numărul de ieri publică biografia fostului ministru al școalelor Titu Maiorescu.

Ca probă de stil și logică, dăm și noi din „galeria” „Dreptății” următoarele:

„Dl Titu Maiorescu — deși născut în țeară, la Craiova — este al treilea Român ardelean, care a ocupat înalta funcțiune de ministru în Țeara-Românească”.

Credem că nici logicianul T. Maiorescu n’ar pute să explice cum „deși născut în țeară”, „este Român ardelean”...

Ca „semne caracteristice” enciclopedistul mocsonyist scrie despre domnul Maiorescu:

„Scos ca din cutie, totdeauna e îmbrăcat în redingotă neagră, închisă până sus”. (Ce admirabil observator e enciclopedistul mocsonyist!)

„Nu pozează în bun naționalist. Face ce poate și... tace”.

Așa e! „Nu pozează”... dar’ nici nu este bun naționalist. Probe: când cu adresa de felicitare cătră generalul Traian Doda, și-a retras iscălitura, după-ce subscrisese deja, — d-sa și dl Take Laurian; ear’ ca rector a pus totdeauna greutăți studenților universitari când a fost vorba de vr’o manifestație națională a lor.

„Face ce poate”... Așa e. A scris de pildă astă-vară tainoși articli în „Die Presse” din Viena, unde își bătea joc de întreaga noastră mișcare națională.

Observăm, că enciclopedistul „X. Y. Z.” este foarte... foarte... cum se ziceam?!

Gurile rele pretind, că „galeria” „Dreptății” este de altfel destinată pentru marea enciclopedie a domnului Dr. Diacovich.

Se face un bun serviciu Românilor când li-se dă anticipative probe de felul acesta.

Șiretlicuri patriotice. „Pesti Napló” dela 27 Februarie publică un prim-articol, consacrat „politice române”, în care spune, că nu politica urmată prin „agitațiile pe față și sgomotoase”, ci politica „economică și culturală” ti va salva pe Români și ti va nimici pe Maghiari. Pe urmă recomandă Românilor să urmeze cu toții nu mai această politică, căci atunci „Românii vor ave cauză câștigată, ear’ Maghiarii — perdută”. Căta bunăvoință față de noi! Dar’ ni-o putem explica bunăvoința lui „Pesti Napló” chiar și din rîndurile de încheiere ale articolului:

„Atragem atențiunea conților Zichy, Károlyi și celorlalți magnați să vină cu latifundurile lor în Transilvania și să ne nefericească cu proprietățile lor părțile cele mai maghiare ale țerii ci să-i îngroape sub povăile economice pe Români”.

La tot casul jupănul dela „Pesti Napló” mai are și alte gânduri — rezervate, pe care le poți ceti printre șirurile de „recomandății” ale politice „tăcute”...

Dezertorii. Sub acest titlu „Magyarország” dela 15/27 Februarie aduce, într-un articol de fond, o mulțime de probe că o parte mare dintre deputații ziși kossuthiști-disidenți, și cât au fost în partid, nu erau decât niște guvernamentali deghisați. Îndesebi făceau bune servicii guvernului Helffy, palatin al lui Kossuth, un Jidan șiret și advocatul Komjáthy Béla.

Interpelarea dlui V. A. Urechia.

(Discurs rostit în ședința dela 28 Ianuarie a Senatului român.)

(Urmare și fine).

Dl V. A. Urechia: Liberalii de acolo. Eu nu știu cum vor fi în viitor liberalii noștri, dar’ știu că altă dată ei au asigurat comunicațiunea noastră telegrafo-postală.

„Dreptul este pretutindenea același, în state mari ca și în state mici”, zice un jurnal român din Sibiu, tratînd chestiunea aceasta importantă, din punctul de vedere al comerțului și industriei.

„Ce ar zice Englitera dacă epistolele trimise de comercianți și alți cetățeni englezi, guvernul german de pildă, le-ar desface ori confiscă? România este ea oare față cu Unguri atât de mică și slăbănoagă, încât un ministru al Maiestății Sale regelui Carol să nu cuteze a spune pe față, în plin Senat ori Cameră, că confiscarea și deschiderea epistolelor venite din România în Ardeal constituie o flagrantă călcare a convențiunii internaționale postale?” („Tribuna” dela 23 Decemvrie 1894).

Dlor, eu nu pot un singur moment bănu astfel răspunsul onor. domn ministru de externe. Aci nu e vorba de altminterlea de politică internațională, ci de relațiunile de comerț și industrie în care intervențiunile sînt la locul lor, și-l rog dar’ umil în interesul comerțului, al industriei, al relațiunilor de toată natura și în marginea convențiunilor postale, să binevoască a interveni, ca să se dea la o parte barbara circulară a căzului ministru Béla Lukács. (Apause).

Acesta este respectuoasa interpelare, întrebare și rugăciune ce mi-am propus să fac și pe care gîndesc, că dacă n’a făcut-o un membru din majoritate, e însă, în inima ori-cărui membru al majorității. (Aplaus).

Dl ministru de externe, Al. Lahovary: Dlor senatori, în interpelarea ce a binevoit să-mi adreseze dl Alexandrescu Urechia, sînt două părți. Ca în ori-ce interpelare privitoare, nu la faptele ce se petrec în țeară la noi și de care sîntem răspunzători, fiindcă avem putere în privința lor, și răspunderea nu se separă de răspundere, dar’ privitoare la faptele, urmările, obiceiurile, bune sau rele, critica-bile sau drepte, asupritoare sau echitabile ale unui guvern străin, — asupra acestor fapte, despre care vedem cu mirare, că sîntem la fiecare moment trași la bara acestui Senat — să-mi permiteți să fac o distincțiune.

În asemenea chestiuni sînt, cum am zis, două părți: sînt lucruri asupra cărora domnul Urechia n’are dreptul să mă interpeleze, și eu n’am datoria să-i răspund; și sînt lucruri asupra cărora are dreptul să mă interpeleze și am datoria să-i răspund. Lucrurile asupra cărora n’are dreptul să mă interpeleze, deși

încă odată constat, cu părere de rău, că s’a introdus acest obicei în adunările noastre, lucruri asupra cărora ar trebui să nu-i răspund și pe care în alt parlament ar fi oprit chiar a le desvolta, sînt faptele unui guvern străin, în interiorul teritoriului seu, pe baza legilor sale interioare, ori cât de aspre, nedrepte, ori medievale, — cum zice on. domn Urechia, — ar fi aceste legi. Dar’, încă odată ti contest dreptul să mă interpeleze, sau asupra legilor interioare ale unui stat străin, sau asupra mijloacelor cum se aplică legile de ministrii acestui stat.

Are dreptul să mă interpeleze, și am datoria să-i răspund numai asupra unui text convențional dintre noi și această țeară, și asupra aplicării exacte a acestui text convențional. Și eată pentru ce-i răspunde ministrul de externe, ear’ nu ministrul de interne, în chestiunea aceasta, și eată pentru-ce dl Urechia trebuia să-și mărginească interpelarea la această parte a discursului seu, la care sînt dator a-i da explicațiuni. Însă pentru-ce n’a făcut-o dl Urechia? Și pentru-ce s’a aruncat în critica măsurilor sau ale dlui Lukács, sau a ministrului de interne ungar, sau a ori-cărui magistrat, sau funcționar ungar? Și de ce nu s’a menținut numai pe textul legilor, tratatelor și convențiunilor postale? Fiindcă putea ave multe de spus în privința modului cum se administrează justiția, sau cum se face poliția în Ungaria, și nu avea mare lucru de spus asupra textelor noastre convenționale.

În primul loc, voui ave onoare să-i demonstrez, că nici unul din aceste texte nu s’a violat de guvernul ungar, și voui face citațiunile complete ale textelor convenționale, nu cum le-ați cetit d-voastră, și în al doilea loc, voui regreta cu d-lui, fără să pot împedea nimic din ceea-ce se poate petrece ca excesiv în măsurile interioare, care se iau de regatul Ungariei, pentru închipuitele sale necesități de apărare națională.

Vă voui răspunde acum, cum v’am răspuns și cu ocaziunea discutării Adresei în Senat; voui declara numai atât, că am regretul de a nu pute face nimic, fiindcă nici justiția, nici administrația ungurească nu sînt în mîna mea, și n’am să cer dela guvernul unguresc decât respectarea exactă a îndatoririlor internaționale.

Domnul V. A. Urechia: Mă mulțumesc cu atât.

Dl ministru de externe, Al. Lahovary: Ori de câte-ori o îndatorire internațională va fi violată de guvernul unguresc, voui fi cel dintău să protestați și să cer îndreptare. (Apause). Trebuie însă să vedem până unde merg aceste îndatoriri internaționale.

Dl Urechia a făcut un lung și interesant discurs, dar’ nu tocmai sistematic, amestecînd neconținut fapte de administrație interioară și

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Eternul cântec.

E vechiu de când lumea, dar’ celui ce-l cîntă Ce nou i-se pare!... Șascultă uimit. În el i-o legendă frumoasă și sfîntă, Și vorbele-o sfîrnă cu sgomotul lor: E cântecul inimii care-a murit, Și-al primului nostru amor.

E noapte, sînt singur, și ear’ mi-aud gîndul Cum, notă cu notă, mi-l cîntă în taină. Ce dulce-i... tîm vine să plîng ascultându-l... De ce nu se poate odată s’astern Săraca și aspra cuvîntului haină Pe-al gîndului cântec etern!

Ah, eată grădina... vîd urmele mele Pe prundul alei. Pămîntul miroase, Și-albastru-i de cele dintău micșunele. Curg valuri de raze din cerul deschis; E liniște în aer, — și toate-s frumoase, Și toate le vîd ca într’un vis.

Și crengile-atrînă ncărcate de floare S’atingă pămîntul, — ai crede că-s ninse, Sub alba podoaă ce tremură n’soare; Ear’ tu ca din basme, deodată mi’ apari, Înaltă și sveltă, cu brațele întinse, Cu ochii tîi limpezi și mari...

Și ce-a fost pe urmă?...

Zadarnic! Cuvintele-s tulburi și grele. Se întunecă n’giuru-mi, și cântecul moare. Nici faramecul celor dintău micșunele, Nici zîmbetu-ți gales, nici leneșu-ți mers, Nici crengile albe n’doite de floare, Nimic nu-mi mai scăpară n’vers!

A. Vlahuță.

Un an de luptă literară.

„Vieța”, excelenta revistă a dlui Al. Vlahuță și Dr. Urechia a împlinit Duminea trecută un an de viață. Rar ni-s’a dat să vedem o luptă literară atât de interesantă și de instructivă, cum este cea desfășurată în coloanele acestei reviste. Literații grupați în giurul „Vieții” au avut să deie piept mai ales cu clica socialistă, care caută să pună literatura în serviciul ideilor lor, să o cultive, cu alte cuvinte, numai pentru a o folosi ca mijloc de propagandă. În contra acestei tendențe atât iubitul nostru poet și amic Vlahuță, cât și Dr. Urechia, neîntrecut în satiră, au dus o luptă strașnică. Unul, cel dintău, și-a strîns articoliile polemice în volumul „Un an de luptă” (asupra cărui vom reveni), cestalt în volumul „Ghiveci”. Nu numai aceste două volume sînt însă rezultatul muncei celor dela „Vieța”. Nu! Cetarii nostri au avut în dese rînduri ocazia să cetească din „Vieța” și bucăți literare scrise de Delavrancea, au vîzut semnalate studii și povestiri istorice de venerabilul academician V. A. Urechia, poezii de simpaticul nostru amic I. N. Roman, de Ioan Gorun, un literat nu nou numai, dar’ de valoare.

Neîntrecută ni-a părut — și păstrăm și azi această părere — revista „Vieța” mai ales în ridiculizarea tuturor greșelilor și slăbiciunilor ce se observă în viața publică a României. N’a fost literat, academician, ateneist și ziarist, pe care Iodoform (pseudonimul

dlui Dr. Urechia) să nu-l fi muiat adînc, dacă ocazie i-s’a dat.

Nu-i mai puțin e adevărat însă, că „Vieța” este o tribună liberă pentru toți cei cu talent, pentru toți cei, care voesc să muncească în chip cinstit.

Eată de ce ea a și devenit cea mai interesantă revistă literară, interesantă mai ales că în fiecare număr se ocupă și cu chestii actuale, de ordin social, din care cauză „Vieța” și-a și făcut o mulțime de adversari.

Privitor la acești adversari, eată ce scrie Delavrancea într-o epistolă publicată în numărul iubilar al „Vieții” (nrul I, anul II):

„Cred, că și voi ați început deja să vă dați seamă de aceasta. Dacă n’ați început o luptă sinceră și hotărîtă, poate că într-o viață întreagă n’ați fi aflat ceea-ce ați aflat într’un an de campanie, căți vă urăse, căți vă invidiează. Ați făcut o experiență teribilă. Ați ridicat un colț de perdea de pe o parte din comedia uricioasă pe care o joacă lumea. Nu s’a încheiat anul de când doctorul Urechia era cel mai de spirit om din România, și astăzi Drul Urechia, pentru umii din foștii sei sinceri admiratori, este un om bolnav, bolnav de vre-o 15 boale nervoase cu nume lungi și înfloritoare. Nu s’a încheiat anul de când Vlahuță era poetul de două-ori încununat: prin marele seu talent și prin curagiul cu care a refuzat locul de membru corespondent al Academiei. O! acest fapt a făcut deliciul sinceriilor sei admiratori și amici! Astăzi Vlahuță — bietul poet — pentru o seamă din foștii sei

admiratori, este un versificator care și-a perdat și „puținul talent ce-l mai avea”.

„În adevăr e păcat că și-a perdat talentul; e însă tot așa de păcat că nu i-l găsit nimeni.

„Vieța” s’a luat la luptă chiar și cu mult temutul academician Hașdeu, și ilustrul învătăit el însăși va fi simțit mai bine tăria tinerilor sei amici.

Numărul iubilar al „Vieții” este o nouă dovadă de progresul ce-l realizează cei grupați în giurul numitei reviste.

În acest număr dl V. A. Urechia publică o povestire din trecut („Logodna prin sărutat”); dl Vlahuță publică „Eternul cântec”, o poezie, care va rămîne o podoaă a literaturii noastre. O reproducem cu voia autorului.

Sînt apoi poezii de I. Păun, St. O. Iosif, I. Gorun, Radu D. Rosetti, nevele de Constanța Hodoș și I. Gorun, un articol hazliu de Dr. Urechia și alte bucăți mai mîrunte.

Ca ilustrație are „Legenda minelor”, o reușită alusie în desemn la chestia politică ce preocupă partidele politice din România.

Trimitem valoroșilor luptători dela „Vieța” sincerele noastre felicitări, dorindu-le ca și în viitor, fiecare an să-l încheie cu același bogat cuprins, pe care-l are anul întâiu din „Vieța”.

L.

Aliatele noastre.

Sub acest titlu am vorbit, și chiar la acest loc, despre prețioșul dar al femeilor slovace trimis pentru tombola din București. Am publicat atunci și frumoasa scrisoare cu care a fost însoțită acest costum, menit și el a forma o „zală” mai departe în lanțul legăturilor prietenești ce împreună două națiuni prigonite în asemenea mod. Cu acest privilegiu nu voim să spunem nimic nou, nici despre prietenia nobilă a femeilor și fetelor slovace și române nici să vorbim despre prigonirile ce acestor două națiuni le este dat să îndure. Voim să dăm numai descrierea în câteva cuvinte a amintitului costum, pe care frumoasa artă a broderiei este executată cu multă măiestrie; păcat însă că noi Români de aici, nu avem terminii tehnici în ale broderiei, sîntem siliți a ne folosi de limbi străine.

Costumul se compune din următoarele lucruri.

1. bonetă de mîl alb brodat, în flori (fantasie) și arabescuri a-jour și flach cu fir aurii și mîșas galbină, în 2 nuanse, ear’ marginea este garnisită cu dantelă de ață albă și mîșas galbină, imitație de lucru în ciocănele (gekloppelt).

Se adaugă o păreche de cornuțe false peste care se împletește pîrl și așa vine bonetă foarte cochet. În dosul căței o panglică multicoloră.

2. O cămașă, tot din mîl alb, a cărei volan dela gât și mâneci (fodori), precum și

chestiuni de drept, de un ordin internațional. Să-mi permită însă să-i răspund, punând mai multă ordine în punctele ce se discută.

Voiu împărți chestiunea în 3 părți: chestiunea jurnalelor, chestiunea telegramelor și chestiunea scrisorilor.

DI V. A. Urechia: Aceasta este chestiunea mai importantă.

DI Ministrul de externe Al. Lahovary: Cea mai importantă, dar și cea mai puțin probată.

Voiu începe cu jurnalele.

Dlor, după convențiunea uniunii postale ce s'a încheiat și care este subscrisă de un mare număr de state, fiecare stat are dreptul absolut de a aplica jurnalelor din țările vecine toate legile sale interioare, de a le primi, de a le respinge, de a le arde chiar în piețele publice, dacă ar voi să facă această inutilă ceremonie, și care ce e drept nu prea intră în moravurile noastre actuale.

Prin urmare, dlor, acest drept de a interzice jurnalele, este un drept absolut și al Ungariei cum este și al nostru. Cum dar' aș pute eu să reclam în contra unui text precis și să cer ca Ungaria să primească jurnalele românești, pe care nu vrea să le admită la dînsa? Ceva mai mult. Nu numai că are dreptul să nu le permită distribuțiunea pe teritoriul seu, dar' are dreptul să refuze și transitul lor, art. 16 în § 5 este foarte categoric.

DI Urechia a cetit §. 5 din art. 16 cam repede; eu îl voiu ceti în întregul lui onor. Senat.

Acest articol prevede o serie de interdicțiuni, care nu aveau nimic a face cu chestiunea, și asupra cărora dl Urechia a apăsă foarte mult, precum sînt probele de mîrfuri, obiectele explozibile, lucrurile puturoase, piesele de monetă avînd curs, toate acestea le-a cetit pe larg, căci nu aveau nimic a face cu interpelarea, dar' asupra paragrafului care avea singur raport cu interpelarea, a trecut repede.

Revista politică.

(O scrisoare deschisă către Țar). Ieri am amintit că în Petersburg circula un apel, al cărui autor ar fi, se zice, însuși romancierul contele Leon Nicolaevici Tolstoi. Apelul are titlul „Scrisoare deschisă”, fără să fie indicat către cineva; din text se vede că e adresată Țarului. Fiind prea de tot lungă, ne mărginim a extrage din ea următoarele părți:

„Te-ai lămurit așadar și această lămurire sbură prin toată Rusia, prin întreaga lume civilizată. Până acum ai fost pe deplin necunoscut; de alaltăieri însă ai devenit o cantitate cunoscută, care nu mai este cruțată prin „visuri absurde”. Nu știu dacă pieșii situația care a creat-o declarația d-tale. Credem însă, că te-ai instrăinat atât de mult dela viața reală, încât nu mai poți pricepe această situație.

„Întăiu și întăiu ești rău informat despre curentele în contra cărora ți-ai ridicat vocea. Zestive-le liberale nu s'au negat de altceva decât pentru unitatea în cuget și simțiri între Țar și popor, pentru apropierea nemijlocită a zestivelor către tron, pentru libertatea presei și suprimarea bunului plac în administrație. Acestea sînt niștințele zestivelor, pe cari le-ai veștejit, neexperimentat îndată după suirea pe tron, ca niște „visuri absurde”. Prin alocuțiunea d-tale s'a dat o nouă dovadă, că ori-ce încercare din partea reprezentanților societății

partea de deasupra a mîneilor, sînt frumos și bogat împodobite cu aceleași colori și fel de broderie; deosebirea numai că firul lipsește, panglici galbene servește de legat fodorii.

3. Un pieptar de atlas alb cu bandouri de panglică albastră și dantelă de fir auriu; atât părțile dinainte cât și spatele sînt înfrumusețate tot cu arabescuri brodate în metasă albastră și galbenă, 2 nuanse, două rînduri de nasturi din sticlă albastră cu flori albe, ear' o panglică îngustă albă cu flori de mai multe colori, legată fundă de nasturele al treilea și cel vis-à-vis completează podoba acestui pieptar.

4. Un sort de șirtung, culoare bleu-marin, a cărui parte de jos este brodată în colți și flori (fantasie) cu metasă galbenă e nuanse, ear' partea de sus în crețe mărunt și o betelie lată brodată în același fel, vr'o 3 metri de panglică roșie cu flori diferite colori servește de legat.

5. O fustă de postav foarte fin, culoare rezedă, garnisită cu 3 rînduri de bandouri, panglică albastră, partea de sus este arangiată în cute mărunt și se termină cu o betelie din același postav.

6. O păreche de cisme, de piele de cordovan.

Un alt semn de prietenie ce există între damele slovice și cele române, au dat femeile din comitatul Liptov și cele din Gümör, trimițînd deasemenea câte un costum d-nelor

și a corporațiilor a atrage atențiunea Co-roanei, fie chiar și în cel mai umilit mod, asupra nevoilor strigătoare ale Țerii-Rusești, este brusc respinsă. Inteligența rusă muncește fără preget și jertfătoare întru rezolvarea chestiunilor importante în viața poporului rusesc, ale acelei vieți, cari în ciuda eliberării de sub iobăgie, tot este încă isvorul de nevoi și de suferințe. Și acum, în loc de a preveni o eră de drept, de legalitate și a libertății de presă, cari sînt principii fundamentale ale fiecărei vieți de stat, ai reamintit reprezentanților corporațiilor, cari așteptau sprîgn dela d-ta, atotputernicia-ți și prin aceasta documentat-ai din nou instrăinarea Țarului dela popor. Crede-ne că prin alocuțiunea-ți ai mahnit chiar și pe o amenii cei mai binevoitori din imperiu.

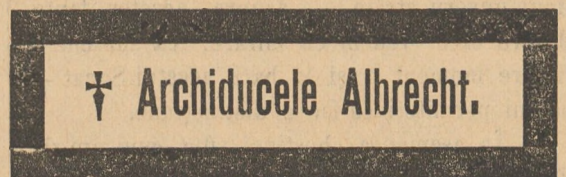
Prin alocuțiunea-ți d-ta însuși ai pus pe tapet înaintea societății o chestiune, a cărei expunere lămurită și publică chiar numai ea singură poate deveni primejioasă autocratiei. Ai aruncat reprezentanților de orăș și în persoanele lor întregii societăți ruse o provocare, ear' d-tale nu-ți rămîne altceva decât a alege între progres și autocrație. Așadar' ce efect va avé alocuțiunea d-tale? Cei triumfători nu pot fi luați în considerație; în curînd te vei convinge despre nimicnicia și neputința lor. Forțele însă, care se simt amar vătămăte prin alocuțiunea-ți, se vor deda cu rîvnă îndoită luptei pentru libertate și drept, alții earăși vor privi ori-ce mijloc ca sfînt spre a combate ordinea de lucruri urită de toți.

„D-ta însuși ai deslănțuit lupta, ei nu vor întârzia a păși pe față”.

Stilul acestei scrisori nu prea arată a fi eșit din pana lui Tolstoi; el are altă în-torsătură de frasă; mai bine s'ar pute gîhli că autorul ei este poate unul dintre membrii delegațiilor care a predat petiția Țarului.

(Turcia) devine foarte simțitoare în starea-i strîmtoată, mai ales privitor la chestiunea armenescă. Înalta Poartă a însărcinat pe ambasadorul turcesc din Londra, să se plîngă ministrului afacerilor străine englez, contra cuvîntelor și opiniunilor pronunțate în parlament de către ministrii englezi în afacerea armeană. Poarta vede în cuvîntările acestea o vătămăre a autorității suverane a Sultanului.

Al doilea fapt prin care își arăta nervositatea, este că a interzis corespondenților ziarelor engleze tot teritoriul turcesc din Asia-mică, pe cînd până acum corespondenții erau excluși numai din provincia armenescă. Nici vorbă, că ziaristii englezi vor cutria atît Armenia cît și celelalte ținuturi fără a se gena de „interzicerea” înaltei Porți. Aurl deschide ori-unde toate porțile și cărările, nu numai în politică, ci și în viața privată.

Archiducele Albrecht.

Înmormîntarea.

În cripta bisericii Capușinilor din Viena, eroul dela Custoza își doarme somnul de vecie.

Înmormîntarea făcută cu mare pompă militară, a fost vrednică de persoana dis-

tinsă, al cărui sicriu l-a însoțit la mormînt chiar și împăratul Germaniei, și memoria căruia stimată va rămîne tuturor, înaintea cărora are preț *virtutea barba-tească*.

Despre decursul înmormîntării avem următoarele știri:

Pregătirile s'au început încă înainte de amiază. Îndată după prînz s'a pus în mișcare întreaga garnisoană din Viena. Stradele rîsunau de sunetele tobelor și de tropotul cailor. Trupele îmbrăcate în paradă formau un șir lung ce credeai că e fără sfîrșit.

Pe „Neue Markte” e zidit claustrul Capușinilor cu cripta familiei Habsburg; aici militarul au format un cordon pătrat, închizînd intrările stradelor vecine, unde poporația creștea mereu.

Pe la orele 3 s'a început sosirea persoanelor princiare. Generalii și oficerii au intrat în Burg, unde s'au adunat în giurul statuei lui Francisc. Punct la orele 3 au intrat în Burgkapele Maiestatea Sa Monarchul și Wilhelm, împăratul Germaniei, apoi reprezentanții Curților străine și Archiducii familiei împărătești.

Plebanul Burg-ului a săvîrșit sfințirea sicriului, după care a fost pus pe carul mortuar, tras de 6 cai suri. Conductul care însoția sicriul la car a fost compus astfel: Înaintea sicriului erau baronul Piret, mareșalul Curții; adjutanții defunctului Archiduce; oficerii care mai în urmă au fost în serviciul Archiducelui; deputația oficerilor-ordonanți; plebanul cu asistenții sei preoți; oficerii Curții și servitorimea. Maiestatea Sa Monarchul, împăratul Wilhelm, persoanele princiare și deputația oficerilor străini mergeau imediat după sicriu. În momentul acesta clopotele dela toate bisericile din oraș începură să sune, se aude un lung *In's Gevehr!*

Conductul pornește și trece pe poarta dela Schweizerhof, aici drapelul porții îmbrăcat în flor negru se apleacă dinaintea cadavrului defunctului Archiduce. Poporul întîmpină sicriul cu capete descoperite și cu închinăciuni adânci. Sicriul se pune pe carul funebrel urmat de Maiestatea Sa Monarchul, la dreapta căruia pășește împăratul Wilhelm. Lor îi urmează:

Vladimir, marele principe al Rusiei; prințul de Aosta și Cumberland; Archiducele Carol Ludovic; prințul Arnulf de Bavaria; George de Saxonia; Archiducii Francisc-Ferdinand, Otocar, Ferdinand și Victor-Ludovic; marele principe Ferdinand de Toseana; Archiducii Leopold-Ferdinand, Iosif-Ferdinand, Petru-Ferdinand, Leopold-Salvator, Albert-Salvator, Frederic-Carol-Stefan, Eugen Iosif, Iosif-August, Ladislau, Ernestin și Rainer; prințul Ioan-George de Saxonia; Albert, Roberto și Nicolae de Wurtemberg; marele principe de Baden și de Luxemburg; prințul Filip, August-Leopold și Ludovic de Coburg, Fideric de Saxonia și Albert de Schaumburg; mareșalul Martinez Campos (reprezentînd curtea spaniolă); contele Piedella (curtea portugeză); ministrul de războiu român, dl Poenariu (curtea română); generalul Miscovici (curtea sîrbească); Bozo Petrovici (curtea din Muntenegru) etc. etc.

Au urmat apoi consilierii intimi; ministrii comuni ai monarhiei; comandanții trupelor din armata comună; generalii; pe urmă oficerii.

Conductul după un parcurs de o jumătate oră ajunsese la biserica Capușinilor, unde așteptau deputațiile curților străine (care nu

erau militari); deputațiile parlamentelor austriace și maghiare, și principesele împărătești. Ajungînd sicriul înaintea bisericii a fost luat din carul mortuar și condus în biserică. În fruntea conductului a pășit metropolitul-primat Gruscha. Afară de persoanele împărătești și princiare numai consilierii intimi au avut intrare în biserică.

Metropolitul primat a efectuit ceremonialul și sfințirea sicriului, după care sicriul a fost dus în cripta familiară, unde din nou a fost sfințit și în decursul căreia corul cânta psalmul „Libera”. În momentul cînd sicriul a fost dus în criptă, militarii au dat o salvă de împuscătură. După sfîrșitul sfințirii, ceremonialul curții a predat cheia sicriului, gardianului Capușinilor.

Lupta în comitate.

(Correspondență particulară a „Tribunei”).

(Urmare).

Dar' se trecem mai departe:

Comisiunea permanentă zice în motivul al treilea:

„Averea școalei comunale nu se poate întrebuița spre alte scopuri!” (1868, 38, §. 40).

Poate și eu aș fi subscris-o aceasta, dacă ar exista o școală lucrătoare și indispensabilă!

Dar' în cazul present școala nu are elevi pe nime în lume!

Cine poate obliga, cu dreptul, comuna, să susțină un lucru scump, ce nu trebuie nimărui? Nu e mai folositor comunei să-și aranjeze într'însa cancelaria notarială, comunală, decât să o lase goală, pradă ruinei și pustietății? Ș-ul 40 în cazul acesta nu obligă la susținerea școalei, căci nu-i cui!

Motivul al 4-lea zice:

Comuna intenționează a preface școala comunală în școală confesională. Și asta nu se poate permite! (1868, 38, §. 25.)

Nici acest motiv nu se poate aci susține. Școala comunală perzîndu-și și menirea și neavînd trebuință: dreptatea impune, spre ușurarea poporului, că pe calea sa să se desființeze.

Desființarea e reclamată, ear' nu preia cerea.

Aceea e altă problemă, că confesiunea plînuște a-și mai face încă o școală confesională pe „Turiaeu” și că comuna voește a o sprigini.

Ș-ul 25 zice, că școala confesională nu poate aștepta, ca toate poverile ei să le acopere comuna. Dar' spriginirea cu ajutor parțial nu e oprită, ba e pusă în perspectivă, chiar prin legea citată.

Din toate acestea se vede, că comuna a procedat corect, legal, și inspirată de interesele ei, la aducerea concludusului cestionat, și se vede, că nici pe departe nu merită învinovățirile comisiunii permanente, și noi nici nu le vom suferi pe acele, căci nu se poate obliga cu de-asila un popor să se îndrăgească de niște școale impuse și chiar pentru aceea suspecte; și nu poate fi obligat a-și neglege școala lui, cu limba, legea și drepturile lui.

În fine vă rog a aproba concludusul comunal, căci dacă nu-l aprobăm, atunci se poate interpreta eventual, că comuna totuși e silită a vinde și fără voința ei.

Deci vă prezentez propunerea:

„Ca congregațiunea să aprobeze concludusul reprezentanței comunale din B-Tiha”. Propunerea o depune pe masă.

Comitele: Ești în rătăcire, căci nu voește nime a sili comuna să vîndă în contra voinței ei.

Între aceste face propunere mijlocitoare vicecomitele, și anume astfel:

„Comuna Borgo-Tiha nu se obligă a vinde averea școalei necondiționat până atunci, cînd o va pute face fără de a se păgubi”. (Strigări: Nu vrem!) (Va urma.)

CRONICĂ

Sibiu, 28 Februarie n.

În amintirea defunctului Archiduce se va celebra în biserica gr.-or din Sibiu cetate un parastas solemn, Sămbătă în 18 l. c. v. la 11 ore a. m. La acest parastas sînt invitați autoritățile militare și civile.

Pentru scumpii întemnițați. La 10 Februarie st. v. a. c. în biserica gr.-cat. din Bistra, s'a celebrat sf. liturgie pentru iubiții întemnițați dela Seghediu și Vaț. Au dat liturgii următorii poporeni și poporeni: Rafila Bucea, Samfira Marcu, Ana Crețu, Amalia Andrașel, Sofia Dionisiu, Agaftea Balea, Rafila Danciu, Ana Vêrtan, Samfira Risteiu, Ana Boncea, Dumitru Boncea, Samfira Mulcuț, Maria Olariu, Amalia Danciu, Ana Adam, Petru Adam, Maria Bursu, Lucrefția Papiu, Rafila Bucea, Agaftea Risteiu, Maria Gefea, Maria Poșogan, Sofia Hudriciu, Samfira Madru, Ana Stoffel, Samfira Catalina, Maria Selage, Eva Crețu, Eva Negru, Avram Adam, George Muntea, Sofia Bedeleian, George Adam, Ioan Muntea, Maria Ganea, Samfira Negru, Ioan Aron, Samfira Adam, George Poșogan, George Balea, Rafila Ciorea, Ana Crețu, Gavrilă Bucea, Ambrosie Perja, Petru Dionisiu, Maria Crețu, Ana Dionisiu, Nicolae Adam, Rafila Selage, Petru Achim, Maria Ciorea, George Adam, Sofia Birla, Ana Ghita, Haiducu Samfira, Nicolae Mera, Samfira Hudriciu, Ana Ciorea, George Boncea, George Hudriciu, Sofia Hudriciu, Ana Birla, Marta Horga, Teodor Muntea, Samson Bota, Samfira Dura, Onuța Boncea, Samfira Ciorea, Ioan Lazar, Samfira Dandea, Iosif Dandea, Agaftea Crețu, Maria Dragea, Ana Boncea, Maria Danciu, Ana Pasca, Marișea Adam, Sofia Danciu, Petru Adam, Rafila Dura, Veronica Stoffel, Salvia Mihet, Sofia Dinisiu, Samfira Bucea, Samfira Bustan, Ana Marcu, Susana Petaca, Teodor Poșogan, George Madru, Aron Mosin și Nicolae Risteiu. De toate 184 liturgii de prescuri. Din acestea la dorința expresă a poporenelor s'au trimis prescuri în două lădițe, la Seghediu pe adresa dlui Dr. V. Lucaci, ear' la Vaț pe adresa dlui G. Domide.

Jertfa nobilă pentru cultura română. „Gaz. Transil.” serie: O știre îmbucurătoare ne vine din Sălagiu. George Filip, generosul și neuitatul advocat român, care a răposat zilele trecute, a dăruit „Asociației transilvane” prin testament, suma frumoasă de 20.000 fl., ear' pentru scopuri bisericesti 4000 fl. — Fapta aceasta generoasă asigură neuitatului Filip recunoștință vecinică din partea neamului seu, pentru a cărui înaintare și cultură a jertfit o parte așa de însemnată din agoniseala vieții sale.

Miracol ziaristic este „Gazeta”. În numărul ei din urmă (nr. 36) cetim din vorbă în vorbă și cu sublinierile ei următoarele: Din Brașov l'ise serie lui „Budapesti Hirlap” o corespondență în care se vorbește despre adunarea Sașilor și de victoria morală a „Verzilor”. Ce ne împoartă pe noi din această corespondență, este următorul pasagiu: „E caracteristic în lucru, că pe cînd cercurile săsești, cari sînt în comitatele dirigate odin-oară de Bánffy și de Bethlen Gábor, su aprobat politica deputaților sași, pe atunci Sașii din Brașov guvernăți cu mîla blîndă, au pornit o luptă desperată contra lui Bánffy. Că unde va duce aceasta se poate prevedea; e sigur și aceea, că poziția fișpanului Maurer e sguduită

Scrisoarea damelor din Gümör.

(Adresată d-nei M. Vlăduțiu).

Iubite Surori Române!

În sfîrșit sîntem în pozițiune a Vê înapoia cel puțin în parte amabilitatea Voastră, cu care ați satisfăcut simplei noastre rugăminte.

Pentru frumoasele și prețioasele modele de porturi naționale, pe care le-am depus în muzeul nostru național din Turceansky-Svaty-Martin, Vê trimitem modelele noastre.

În modul acesta cunoscîndu-ne tot mai mult, dragostea și prietenia noastră va fi tot mai solidă pentru aceea fiindcă interesele noastre comune trag cercuri tot mai largi în giurul nostru amîndurora.

Odată cu scrisoarea aceasta Vê trimitem un costum țărănesc complet; o partă, cum o poartă neveste tinere din ținutul Zvolen și căteva obiecte mai mărunt.

Un alt costum Vê vor preda surorile noastre din alt ținut al scumpei noastre țeri slovice.

Dorindu-Vê isbîndă și propagîre în toate înțepinderile și lucrările Voastre, sîntem în numele tuturor surorilor noastre

Devotatele Voastre cu stimă și iubire:

Teresia Vansa, născ. Medvetky.

Olga Daxner.

Descrierea acestor costume e următoarea:

Rațiu în Seghediu și Vlăduț în Turda. Ele au fost însoțite de următoarele scrisori:

SCRISOAREA

doamnelor din Litovsky-Svaty-Mikuláš

cătră

d-na Emilia Rațiu.

Prea stimată Doamnă!

Scumpă Soră!

Prețuind în măsură foarte mare prietenia ce ni-o oferă surorile române și despre care prietenie ni-ați dat dovadă și trimițîndu-ne cusături și broderii naționale, ne permitem și noi, femeile și fetele slovice, a vê trimite un dar, ca semn al prieteniei noastre cordiale, consistînd dintr'un costum național din satul Vajet, comitatul Liptov.

Acolo, de-adreptul, la poalele muntelui Krivan, s'a mai păstrat încă adevăratul port național.

Binevoii, prea stimată Doamnă, a primi alăturatul costum pentru scumpele surori române cu tot atîta bunăvoință, cu cîtă recunoștință vi-l trimitem și noi, surorile Voastre Slovice.

Salutîndu-Vê în mod cordial și întinzîndu-Vê mîna, sîntem

Cu cea mai perfetă stimă:

Femeile și fetele din Lipt.-Sv.-Mikuláš.

*

1. Costumul din satul Vajet, comitatul Liptov, trimis de damele din Lipt.-Sv.-Mikuláš.

1. O căiță, de cașmir, lila cu trandafiri roșii; partea din față e bogat garnisită cu posomant de aur și argint, asemănător cu cel purtat de mocancele din Săcele, de lângă Brașov; peste posomant sînt aplicate rozele de panglica în flori multicolori și cîte un buchetel de beteală. Marginea, un rînd de sic-sac de siret albastru; panglice de legat sînt țesute în bumbac alb cu flori de lăna roșu, verde, albastru.

2. Paria (podoabă pe cap pentru mireasă, în chip de diademă); de flori artificiale amestecate cu beteală și pene; și ce e mai caracteristic: patru oglinjoare rotunde; toate arangiate pe posomant.

3. Cămășă, de pânză de casă, fason ca al țărănelor noastre, cu deosebire, că în loc de fodorii se termină cu „punni” (măgete), brodate cu arnici roșii, galben, vînet, în cruci”. Drept legătură servește un galon lat alb, în capete brodat cu roșu.

4. Fustă împreună cu pieptar, (ca „viganele” la noi), pieptar de postav vînet, țitit cu panglică roșie, garnisit cu sic-sac roșu și posomant îngust de argint la piept două roze de posomant argint, încușurate cu sic-sac roșu. Nasturi pe umeri are funde mari, e și din aceeași panglică ca și la bonetă de metal cu emblema *) tăie-

*) Pe umeri are funde mari ca din aceeași panglică ca și la bonetă.

șilor; Fusta de oxford bleu marin închis, cu flori albastre în două nuanse, plisată mărunt.

5. Un șurt de pânză de casă, neagră, jos ciucuri din aceeași pânză și bordura brodată „în cruci” cu lăna roșie, galbenă, vînet, verde și alb. Brăciile în mai multe colori, sus în față plisate, cutele cusute întocmai ca jos.

6. Un cojoc de pele albă, la gât și jos lăna de miel, tăiat pe talie, în formă de tunică; pieptul, mînecele și spatele împodobite cu aplicațiune de pele roșie, în forme de arabescuri și cu broderii în metase, vînet-roșu-galben-verde; nasturi în formă de ciucuri, aceleași colori ca broderii.

2. Costumul dela Doamna Vansa.

1. Paria, podoabă de mireasă, cusută cu posamenterie de fir de argint, cu mîrgele și fluturi de metal; panglica de brocat în diferite colori.

2. Două căițe (cepief): una pentru femeie, alta pentru copilă; broderii în cruci și ajur; horboate (Klöpelspitzen).

3. Cămășă de pânză de casă (opletsoose) cu broderii albe.

4. Pieptar (jivotok), de metasă albă cu flori roșii; bandouri (garnitura) de panglică de ripa, culoare roșie foc; agrafe de metal.

5. Brâu (pds), țesut în roșu și alb.

6. Fusta (sulna) albă (foi) plisată; jos cu broderie galbină și bata („bind”) lată din broderie galbină și portocaliu.

.	760	— 5.3	NV
---	-----	-------	----

Schimb.

Schimb.							
Londra 3 luni	.	.	.	.	.	.	—
" cek	.	.	.	.	.	.	—
Berlin 3 luni	.	.	.	.	.	.	—
" cek	.	.	.	.	.	.	—
Paris 3 luni	.	.	.	.	.	.	—
" cek	.	.	.	.	.	.	—
Viena	.	.	.	.	.	.	—
"	.	.	.	.	.	.	—
Agio	.	.	.	.	.	.	—

Pentru redacție și editură responsabil: **Ioan Ciotea.**
Proprietar: **T. Liviu Albini**

„IULIA“

CASSA DE ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ALBA-IULIA.

Convocare.

P. T. domnii acționari ai cassei de economii „IULIA“ în A.-Iulia se invită prin aceasta cu onoare în sensul statutelor §. 14 și următorii la a

III-a adunare generală ordinară,

care se va ține în 27 Martie eventual 17 Aprilie 1895 st. n. înainte de amezi la 9 oare, în localul institutului.

Obiectele vor fi:

1. Raportul direcțiunii despre cursul afacerilor în anul 1894.

2. Bilanțul anului 1894.

3. Raportul comisiei de supraveghere asupra bilanțului și darea absolutoriului.

4. Împărțirea venitului curat, fixarea dividendei pe anul 1894, fixarea marcelor de prezență pentru membrii direcțiunii și a comisiei de supraveghere.

5. Alegerea a 2 directori în locul celor sortați, și alegerea directorului executiv.

6. Modificarea statutelor.

7. Emisiunea a doua de acțiuni.

Domnii acționari care voesc a participa la adunare în persoană ori prin plenipotenți, sunt rugați a-și depune la cassa societății acțiunile și eventual documentul de plenipotență cel mult până la 26 Martie 1895 la 12 oare a. m.

Totodată se aduce la cunoștință p. t. acționari, că cu opt zile înainte de adunarea generală în localul institutului și în oarele de oficiu se poate inspecționa bilanțul anului 1894 și raportul direcțiunii.

Alba-Iulia, în 18 februarie 1895.

„IULIA“, cassa de economii, societate pe acțiuni.

Contul bilanțului:

Active:		Passive:	
Cassa în număr	1751 85	Capital acționar 500 acțiuni a fl. 50	25000 —
Cambii escomptate	139494 60	Depuneri spre fructificare	106196 65
Împrumuturi hipotecare	3899 —	Cambii reescomptate	7441 —
Împrumuturi cu cavenți	1841 —	Interese anticipate	2072 57
Mobilier	fl. 450.57	Fondul de reserve	1432 52
10% amortisare	405 51	Fondul de pensii	81 47
Spese de fondare	fl. 374.43	Dividende neridicate	203 97
20% amortisare	74.89	Diversi creditori	508 58
Interese de reescompt anticipate	108 42	Profit curat	5229 58
Spese de proces	3 10		
Spese de proces	114 59		
Interese restante	248 73		
	148166 34		148166 34

Contul profitului și perderilor:

Esșite:		Întrate:	
Interese pentru depun. ridicate	435.27	Interese:	
Interese pentru depun. capital	4990.80	dela cambii	fl. 9724.10
Interese de reescompt	800 31	„ împrum. hipotecare	269.57
Salare	875 —	„ împrum. cu cavenți	167.09
Chiria	200 —	de depuneri proprii	9.75
Contribuțiune	976 —	de întârziere	982.06
Compet. de timbru	43 32	Provisiuni	2726 79
Porto postal	56 17	Competență de scris	491 08
Spese curente	264 54		
Amortisare la mobilier	45 06		
Amortisare la spese de fondare	74 89		
Marce de prezență	330 —		
Profit curat	5229 58		
	14320 44		14320 44

Alba-Iulia, din ședința direcțiunii, ținută în 29 Ianuarie 1895.

M. Nicola m. p.,
director.

Florian Rusan m. p.,
cassar.

D. Cinbulia m. p.,
comptabil.

Direcțiunea:

G. Filip m. p.,
preș.

N. Ivan m. p.

N. Barbu m. p.

I. Fulea m. p.

I. Cirlea m. p.

G. Totoianu m. p.

S'a revăzut și aflat în consonanță cu cărțile duse în ordine deplină.

Alba-Iulia, 4 Februarie 1895.

Membrii comisiei de supraveghere:

Nic. Cado m. p.,
preș.

A. Mazzuchi m. p.

Stef. Crișan m. p.

Dum. Furdul m. p.

Teod. Lobonț m. p.

Institut tipografic în Sibiiu.

A ăsit de sub tipar și se află de vëndare la Institutul Tipografic în Sibiiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Institut Tipografic T. Liviu Albini.

La „Institutul Tipografic“ în Sibiiu se află de vëndare:

Portretul domnului

Dr. IOAN RAȚIU.

Cu 50 cr.

Portretul domnului

Dr. V. LUCA CIU.

În mărime de 38×23 cm.

Cu 50 cr.

TABLOUL

Deputațiunii române la Viena.

Cu 2 fl.

TABLOUL

„CONFERENȚEI NAȚIONALE“.

În mărime 33×50 cm.

Cu prețul de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin postă fl. 1.70.

Tabloul condamnaților

în

PROCESUL MEMORANDULUI.

Cu 3 fl.

Tabloul apărătorilor.

Cu 3 fl.

TABLOUL

BIUROULUI DE PRESĂ.

Cu 3 fl.

Institutul Tipografic în Sibiiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. Pădureanca. Novellă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.

2. Fata Stolerului de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

3. Ce n'a fost și nu va fi. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

4. Piperuș Petru. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

5. Păcală și tândală. Anecdotală de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.

6. Jucării și jocuri de copii. De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.

7. Teiu legănat. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

8. Colăcișorul. Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.

9. Fieca a nouă mame. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.

10. Povestea lui Ignat. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.

11. Sfântul Nicolae. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

12. Îndărătnicul. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

13. Blăstēm de mamă. Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

14. Bunica de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.

15. Vlad și Catrina. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

16. Din bătrâni. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

17. Pe pământul Turcului de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

18. Căldărușa cu trei picioare. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

19. Genușoata. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

20. Un pețitor îndărătnic. Novellă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

21. Prietenul meu Vântură-Teară. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

22. Scăpărătoarea. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

23. Fata Craiului din cetini. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.

24. Strigoaica. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.

25. Draga mamei. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

26. Taina unei vieți. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.

27. Vecinii. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.

28. Păcală în satul lui. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

29. Sgarcițul. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

30. Lumea proștilor. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

31. Nusoi-împărat. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

32. Dina-împărăteasă și peana ei aleasă. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

33. Fulger. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.

34. Spice de aur. Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

35. Un idil în Roșeni. Novellă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

36. Baba iadului. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

37. Prințesa fermecată. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

38. Dina mărgărelelor. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

39. Doi copii. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.

40. O partidă în patru. De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.

41. Posacul bun de inimă. Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.

42. Croitorul și cei trei feciori. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.

43. Mica Fadetă. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

44. Rusalin păcurarul. Poveste de Nicolae Trimbișoiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.

45. Roma învinsă. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

46. Clara Milici. Novellă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Enea Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b.

47. O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vëndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.